TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. spalio 26 d. *

Byloje C-68/05 P

dėl 2005 m. vasario 11 d. pateikto apeliacinio skundo pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, įsteigtas Breda (Nyderlandai), atstovaujamas advokatų M. Slotboom ir N. J. Helder,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai X. Lewis, padedamo advokato F. Tuytschaever, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: olandų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, J. N. Cunha Rodrigues ir M. Ilešič (pranešėjas),

generalinė advokatė C. Stix-Hackl,
posėdžio sekretorė M. M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. kovo 23 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. gegužės 16 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu *Koninklijke Coöperatie Cosun UA* (toliau – *Cosun*) prašo panaikinti 2004 m. gruodžio 7 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Koninklijke Coöperatie Cosun prieš Komisiją* (T-240/02, Rink. p. II-4237, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Pirmosios instancijos teismas atmetė jo ieškinį, kuriuo buvo prašoma panaikinti 2002 m. gegužės 2 d. Europos Bendrijų Komisijos sprendimą REM 19/01, taip pat vadinamą Nr. K(2002) 1580 galutinis (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

Bendras cukraus sektoriaus rinkų organizavimas

2 Įgyvendinant bendrą cukraus sektoriaus rinkų organizavimą, 1981 m. birželio 30 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 1785/81 dėl bendro cukraus sektoriaus rinkų organizavimo (OL L 177, p. 4), iš dalies pakeistu 1991 m. vasario 4 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 305/91 (OL L 37, p. 1, toliau – pagrindinis reglamentas), numatoma išlaikyti būtinas, su pagrindinių produktų gamintojų, šiuo atveju Europos Bendrijos cukraus gamintojų, darbu ir gyvenimo sąlygomis susijusias garantijas bei užtikrinti visų vartotojų aprūpinimą cukrumi protingomis kainomis, taip stabilizuojant cukraus rinką.

3 Šiais tikslais jis reglamentuoja cukraus gamybą, importą bei eksportą. Konkrečiai kalbant, jis numato gamybos kvotų sistemą, kuri, remiantis jo penkiolikta konstatuojamąja dalimi, yra būdas garantuoti gamintojams Bendrijos kainas ir produkcijos realizavimo rinkas.

4 Pagrindinio reglamento 24 straipsnis kvotų sistemoje nustato kiekvienų prekybos metų (t. y. nuo vienų metų liepos 1 d. iki kitų metų birželio 30 d.) bazinius A cukraus ir B cukraus kiekius, kuriuos valstybės narės turi paskirstyti savo teritorijose įsteigtiems cukraus gamintojams. Taip kiekvienais prekybos metais įmonėms cukraus gamintojoms nustatomos A ir B cukraus kvotos. Kiekis, pagamintas viršijus A ir B kvotas, yra vadinamas C cukrumi.

5 C cukrui netaikoma nei parama kainomis, nei eksporto kompensacijos. Be to, C cukrus negali būti realizuotas vidaus rinkoje, o tik pasaulinėje rinkoje už Bendrijos ribų. Pagrindinio reglamento 26 straipsnis šiuo klausimu numato:

„1. <...> į kitus prekybos metus pagal 27 straipsnį neperkeltas C cukrus <...> pasibaigus prekybos metams iki sausio 1 dienos negali būti realizuojamas Bendrijos vidaus rinkoje, o turi būti eksportuojamas natūraliu pavidalu.

<...>

3. 41 straipsnyje nustatyta tvarka priimamos išsamios šio straipsnio taikymo taisyklės.

Pagal šias taisykles numatyta apmokestinti šio straipsnio 1 dalyje minėtą C cukrų <...> dėl kurio nustatytiną dieną nebuvo pateikta įrodymų, kad jis per nurodytą laiką buvo eksportuotas natūraliu pavidalu.“ (Neoficialus vertimas)

6 Priimtas remiantis pagrindinio reglamento 26 straipsnio 3 dalimi 1981 m. rugsėjo 14 d. Komisijos reglamentas (EEB) Nr. 2670/81, nustatantis išsamias įgyvendinimo taisykles dėl virškvotinės cukraus produkcijos (OL L 262, p. 14), iš dalies pakeistas 1991 m. gruodžio 6 d. Komisijos reglamentu (EEB) Nr. 3559/91 (OL L 336, p. 26, toliau – Reglamentas Nr. 2670/81), numato išsamias sąlygas, kuriomis laikoma, kad C cukrus buvo eksportuotas.

7 Reglamento Nr. 2670/81 1 straipsnio 1 dalis numato:

„Reglamento (EEB) Nr. 1785/81 26 straipsnio 1 dalyje nurodytas eksportas laikomas įvykdytu, jei:

a) cukrus C <...> yra eksportuotas iš valstybės narės, kurios teritorijoje jis buvo pagamintas;

b) pasibaigus prekybos metams, kuriais buvo pagamintas C cukrus <...>, iki sausio 1 dienos a punkte minėta valstybė narė priėmė eksporto deklaraciją;

c) C cukrus <...> iš Bendrijos muitų teritorijos buvo išvežtas ne vėliau kaip per 60 dienų nuo b punkte minėtos sausio 1 dienos;

d) produktas buvo eksportuotas iš a punkte numatytos valstybės narės, netaikant grąžinamosios išmokos arba mokesčio <...>

Jei nesilaikoma visų pirmojoje pastraipoje numatytų sąlygų, išskyrus *force majeure* atvejus, laikoma, kad atitinkamas C cukraus <...> kiekis buvo realizuotas vidaus rinkoje.

Force majeure atvejais valstybės narės, kurios teritorijoje buvo pagamintas C cukrus <...>, kompetentinga institucija patvirtina priemones, būtinas dėl aplinkybių, kuriomis remiasi suinteresuotas asmuo."

8 Pagal Reglamento Nr. 2670/81 trečią konstatuojamąją dalį, „kai apmokestinama dėl realizavimo vidaus rinkoje, yra labai svarbu, kad neišvežtas C cukrus <...> būtų prilygintas iš trečiųjų šalių įvežtam cukrui <...>" ir „šis privalomasis mokėjimas turėtų būti nustatomas atsižvelgiant į cukraus importo mokesčio didžiausią normą, kuri taikoma tais prekybos metais, kai minėtas cukrus <...> buvo pagamintas, ir po to dar šešis mėnesius, ir į fiksuoto dydžio sumą, nustatomą remiantis iš trečiųjų šalių įvežto cukraus realizavimo kaina".

9 Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnis numato:

„1. Kiekiams, kurie, kaip apibrėžta 1 straipsnio 1 dalyje, buvo realizuoti vidaus rinkoje, valstybė narė nustato privalomąjį mokėjimą, kurio suma lygi:

a) 100 kilogramų C cukraus:

— didžiausiam importo mokesčiui už 100 kilogramų baltojo arba žaliavinio cukraus, taikomam tais prekybos metais, kuriais šis cukrus buvo pagamintas, ir po to dar šešis mėnesius,

ir

— 1 eurui;

<...>

4. Už tuos C cukraus <...> kiekius, kurie prieš juos išvežant buvo negrąžinamai sunaikinti arba apgadinti dėl aplinkybių, kurias valstybės narės kompetentinga institucija pripažino esant *force majeure*, atitinkamos šio straipsnio 1 dalyje paminėtos sumos nereikalaujama."

Muitų teisės aktai

10 1979 m. liepos 2 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1430/79 dėl importo arba eksporto muitų grąžinimo arba atsisakymo juos išieškoti (OL L 175, p. 1), su pakeitimais, padarytais 1986 m. spalio 7 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 3069/86 (OL L 286, p. 1, toliau – Reglamentas Nr. 1430/79), 13 straipsnio 1 dalis numato:

„<...> importo muitai grąžinami arba juos atsisakoma išieškoti ypatingomis aplinkybėmis, kurios susidaro ne dėl tyčinių ar akivaizdžiai neatsargių suinteresuotojo asmens veiksmų.

Aplinkybės, kada gali būti pasinaudojama pirmąja pastraipa, bei tvarka nustatomos pagal procedūrą, numatytą (taikymo priemonėms priimti). Importo muitų grąžinimas arba atsisakymas juos išieškoti gali būti siejamas su ypatingomis sąlygomis.“ (Neoficialus vertimas)

11 Reglamento Nr. 1430/79 14 straipsnyje teigiama, kad 13 straipsnio nuostatos *mutatis mutandis* taikomos taip pat ir eksporto muitų grąžinimui.

12 Vadovaujantis Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a punktu „importo muitai“ suprantami kaip „muitai ir lygiaverčio poveikio mokėjimai, žemės ūkio mokesčiai ir kiti importo privalomieji mokėjimai, nustatyti įgyvendinant bendrąją žemės ūkio politiką arba konkrečią tvarką, kuri vadovaujantis Sutarties 235 straipsniu taikoma tam tikroms prekėms, gaunamoms perdirbant žemės ūkio produktus“. (Neoficialus vertimas)

13 Pagal to paties reglamento 1 straipsnio 2 dalies b punktą „eksporto muitai“ suprantami kaip „žemės ūkio mokesčiai ir kiti eksporto privalomieji mokėjimai, nustatyti įgyvendinant bendrąją žemės ūkio politiką arba konkrečią tvarką, kuri vadovaujantis Sutarties 235 straipsniu taikoma tam tikroms prekėms, gaunamoms perdirbant žemės ūkio produktus“. (Neoficialus vertimas)

14 1986 m. gruodžio 12 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 3799/86, nustatančio Reglamento Nr. 1430/79 4a, 6a, 11a ir 13 straipsnius įgyvendinančias nuostatas (OL L 352, p. 19), 4 straipsnyje išvardijamos ypatingos aplinkybės, kurios susidaro ne dėl tyčinių ar akivaizdžiai neatsargių suinteresuotojo asmens veiksmų Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnio 1 dalies prasme. Kitos faktinės aplinkybės taip pat gali patekti į šias ypatingas aplinkybes, vertinant jas konkrečiais atvejais pagal procedūrą, pagal kurią būtinas Europos Bendrijų Komisijos įsikišimas.

Bylos aplinkybės

15 *Cosun*, Olandijoje įsteigtas kooperatyvas, 1991–1992 ir 1992–1993 prekybos metais pagamino C cukraus. 1993 m. jis įvairiems asmenims, su kuriais sudarė pardavimo sutartis, pardavė tam tikrą C cukraus, skirto eksportuoti į Kroatiją, Slovėniją bei Maroką, partijų kiekį.

16 Prisidengdami šiais sandoriais, asmenys, su kuriais buvo sudarytos pardavimo sutartys, *Cosun* nežinant vykdė sukčiavimą, tai yra netinkamai žymėjo dokumentus T5, skirtus įrodyti, kad C cukrus tikrai buvo išvežtas iš Bendrijos teritorijos.

17 Apie šių asmenų, su kuriais buvo sudarytos pardavimo sutartys, veiksmus kompetentingos Nyderlandų institucijos pranešė *Hoofdproductschap Akkerbouwproducten* (toliau – *HPA*), Nyderlandų institucijai, kompetentingai taikyti nuostatas dėl bendro rinkų organizavimo, ir pradėjo tyrimą. Tačiau *Cosun* iš pradžių nebuvo pranešta apie šį tyrimą.

18 Kadangi *Cosun* neįrodė, kad kai kurios C cukraus partijos buvo išvežtos iš Bendrijos, 1994 m. balandžio 25 d. sprendimu, iš dalies pakeistu 1994 m. birželio 13 d. sprendimu, *HPA* pareikalavo iš *Cosun* sumokėti 6 250 856,78 Olandijos florino (NLG) (2 836 515,14 euro).

19 Kadangi *HPA* atmetė *Cosun* pateiktą skundą, pastarasis apskundė šį sprendimą dėl skundo atmetimo *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Nyderlandai) ir, remdamasis Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsniu, pateikė *HPA* prašymą atsisakyti išieškoti reikalaujamą sumą.

20 Pirma, kalbant apie ieškinį, pareikštą dėl *HPA* sprendimo atmesti *Cosun* skundą, *College van Beroep voor het bedrijfsleven* 2004 m. birželio 9 d. sprendimu pateikė Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą, susijusį su pagrindinio reglamento ir Reglamento Nr. 2670/81 galiojimu. Šios dienos sprendimu *Koninklijke Coöperatie Cosun* (C-248/04, Rink. p. I-10211), Teisingumo Teismas atsakė, kad pateikto klausimo analizė neatskleidė jokio elemento, galinčio paveikti šių reglamentų galiojimą.

21 Antra, kalbant apie prašymą atsisakyti išieškoti, Nyderlandų institucijos jį perdavė Komisijai, kurios kompetencijai priklauso nagrinėti tokius prašymus, pridėdamos teigiamą nuomonę. Kadangi Komisija ginčijamu sprendimu minėtą prašymą pripažino nepriimtinu, *Cosun* pateikė Pirmosios instancijos teismui ieškinį dėl panaikinimo.

Skundžiamas sprendimas

22 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškovo ieškinį.

23 Pirmuoju pagrindu ieškovas teigė, kad, vadovaujantis Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsniu, iš jo reikalaujama sumokėti suma turėtų būti laikoma importo ar eksporto muitais Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktų bei 13 straipsnio prasme, ir todėl remiantis pastaruoju straipsniu pateiktas prašymas atsisakyti išieškoti mokesčius turėjo būti pripažintas priimtinu.

24 Skundžiamo sprendimo 36–38 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad reikalaujama suma formaliai neatitinka jokios iš Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose išvardytų trijų importo ar eksporto muitų kategorijų, nes tai nėra nei muitas, nei muitams lygiaverčio poveikio mokestis bei, „griežtai“ aiškinant, tai nėra žemės ūkio importo ar eksporto privalomas mokėjimas.

25 Ieškovo teiginius, kad ši suma turi būti laikoma importo ar eksporto muitu, nes ja siekiama tų pačių kaip ir muitas tikslų, ji apskaičiuojama remiantis mokėjimais už iš trečiųjų šalių įvežamą cukrų ir ji padeda neišvežtą virškvotinį cukrų prilyginti iš trečiųjų šalių įvežtam cukrui, Pirmosios instancijos teismas atmetė skundžiamo sprendimo 40, 46 punktuose.

26 Jis iš esmės manė, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtinos sumos tikslai nebūtinai yra tokie patys kaip ir importo mokesčių arba eksporto grąžinamųjų išmokų, numatytų pagal bendrą cukraus rinkos organizavimą, ir kad šių importo mokesčių už iš trečiųjų šalių įvežamų cukrų įskaičiavimas nustatant šį dydį tik suteikia pagrindą sumos apskaičiavimui, tačiau nesiekia vidaus rinkoje realizuoto C cukraus prilyginti iš trečiųjų šalių įvežtam cukrui.

27 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 47 punkte konstatavo, kad iš ieškovo reikalaujama suma nėra importo ar eksporto muitas Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnio prasme, todėl Komisija, pripažinusi nepriimtinu prašymą atsisakyti išieškoti, šios nuostatos nepažeidė.

28 Antruoju pagrindu ieškovas pirmiausia teigė, kad nors reikalaujama suma nėra importo ar eksporto muitas Reglamento Nr. 1430/79 prasme, Komisija turėjo nagrinėti šį prašymą atsižvelgdama į šio reglamento 13 straipsnį, numatantį bendrąją

teisingumo išlygą, ir kad, apsiribodama sprendimu atmesti prašymą, ji pažeidė lygybės ir teisingumo principus. Subsidiariai ieškovas teigė, kad jei Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnis nėra taikytinas, Komisija vis tiek privalėjo nagrinėti jo prašymą atsisakyti išieškoti, net jei jis nepatenka į šio reglamento taikymo sritį, ir kad apsiribojusi tik sprendimu, jog prašymas yra nepriimtinas, ji pažeidė teisingumo, lygybės ir teisinio saugumo principus.

29 Skundžiamo sprendimo 57 ir 58 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė argumentą dėl teisingumo. Nusprendęs, kad teisingumas neleidžia nukrypti nuo Bendrijos teisės nuostatų taikymo, nebent tai numatyta pačiuose teisės aktuose arba tais atvejais, kai teisės aktai pripažįstami niekiniais, ir priminęs, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma nepatenka į Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnio taikymo sritį, jis konstatavo, jog teisės aktuose, reglamentuojančiuose bendrą cukraus rinkų organizavimą, numatoma, kad šios sumos nėra reikalaujama dėl aplinkybių, kurias valstybės narės kompetentinga institucija pripažino esant *force majeure*, ir kad teisingumas nepateisina išimties dėl nagrinėjamos sumos nesant *force majeure* aplinkybių.

30 To paties sprendimo 59 ir 61 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė argumentus dėl lygybės principo pažeidimo. Jis iš esmės manė, kad C cukraus gamintojo ir privalančio mokėti importo ar eksporto mokesčius ūkio subjekto situacijos bet kuriuo atveju nėra panašios.

31 Galiausiai minėto sprendimo 62 ir 63 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė argumentą dėl teisinio saugumo principo pažeidimo, manydamas, kad nagrinėjamu atveju jo buvo paisyta, nes sumos, numatytos Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnyje, sumokėjimo prievolė išplaukia iš aiškiai apibrėžtos teisinės situacijos, leidžiančios ūkio subjektui sužinoti apie šias su jo veikla susijusias minėtas prievoles.

Apeliacinis skundas

32 Apeliaciniame skunde, pagrįstame keturiais pagrindais, apeliantas Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti ginčijamą sprendimą ir subsidiariai – grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui,

— priteisti iš Komisijos pirmoje ir apeliacinėje instancijose patirtas bylinėjimosi išlaidas.

33 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— pirmiausia pripažinti antrą ir ketvirtą pagrindus nepriimtinais ir atmesti likusią apeliacinio skundo dalį kaip nepagrįstą,

— subsidiariai – atmesti visą apeliacinį skundą kaip nepagrįstą,

— priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pirmo pagrindo

Šalių argumentai

34 Pirmuoju pagrindu apeliantas nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 36, 38 punktuose teigdamas, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma formaliai nėra žemės ūkio importo ar eksporto mokėjimas Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktų prasme.

35 Ieškovas iš skundžiamo sprendimo 38 punkte esančio teiginio, kad iš jo reikalaujama suma „nėra griežtai aiškinant žemės ūkio importo ar eksporto privalomas mokėjimas", daro išvadą, kad tai įrodo, jog Pirmosios instancijos teismas griežtai aiškino sąvoką „žemės ūkio mokėjimas". Jo nuomone, kadangi minėta suma iš jo reikalaujama dėl C cukraus siuntų neišvežimo, buvo galimas ir labiau pageidautinas ne toks griežtas aiškinimas.

36 Apeliantas priduria, kad Pirmosios instancijos teismas, nenurodęs, kodėl netinka ne toks griežtas aiškinimas, pažeidė motyvavimo pareigą.

37 Komisija atsako, jog Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai ir motyvuotai nusprendė, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma negali formaliai būti laikoma žemės ūkio importo ar eksporto mokėjimu Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktų prasme. Ji nesutinka, kad Pirmosios instancijos teismas griežtai aiškino sąvoką „žemės ūkio importo ar eksporto mokėjimas".

Teisingumo Teismo vertinimas

38 Viena vertus, pažymėtina, kad apeliantas neginčija Pirmosios instancijos teismo analizės, pagal kurią, remiantis Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsniu, mokėtina suma nėra importo ar eksporto muitas arba lygiaverčio poveikio priemonė.

39 Kita vertus, Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai skundžiamo sprendimo 38 punkte pažymėjo, kad Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose numatyti žemės ūkio importo ar eksporto mokesčiai ir kiti importo ar eksporto mokėjimai gaunami todėl, kad žemės ūkio produktai ar tam tikros prekės, gaunamos perdirbant žemės ūkio produktus, kerta Bendrijos išorines sienas.

40 Taip teigdamas Pirmosios instancijos teismas pateikė ne griežtą sąvokos „žemės ūkio importo ar eksporto mokėjimai“ aiškinimą, o tik nurodė šių mokėjimų faktinę priežastį.

41 Tačiau reikia pastebėti, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma nėra gaunama ne dėl to, kad C cukraus kiekis kerta Bendrijos išorinę sieną, o kaip tik priešingai – todėl, kad šis kiekis nebuvo išvežtas iš Bendrijos, arba todėl, kad jis buvo išvežtas nesilaikant Reglamente Nr. 2670/81 nustatytų sąlygų ir terminų. Kaip Pirmosios instancijos teismas teisingai pažymėjo skundžiamo sprendimo 37 punkte, šios sumos gavimo faktinė priežastis yra įrodymų apie tam tikro C cukraus kiekio tam tikru laikotarpiu išvežimą nustatytu laiku nepateikimas.

42 Todėl, nepaisant to, kad skundžiamo sprendimo 36 punkte vartojamas žodis „formaliai“, Pirmosios instancijos teismas neapsiribojo formaliu vertinimu, o ištyrė žemės ūkio mokėjimų ir pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtinos sumos pobūdžius.

43 Todėl Pirmosios instancijos teismas, minėtame skundžiamo sprendimo punkte nuspręsdamas, kad iš ieškovo reikalaujama suma formaliai neatitinka jokios iš Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose išvardytų trijų kategorijų, nepadarė teisės klaidos ir nepažeidė motyvavimo pareigos.

44 Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl antro pagrindo

Šalių argumentai

45 Antru pagrindu apeliantas teigia, kad net ir darant prielaidą, jog pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma formaliai nepatenka į „importo ar eksporto mokesčių“ sąvoką Reglamento Nr. 1430/79 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktų prasme, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 40–46 punktuose atmesdamas jo argumentus, kurie buvo apibendrintai išdėstyti šio sprendimo 25 punkte, pagal kuriuos tokia suma vis tiek turi būti laikoma importo mokesčiu Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnio prasme.

46 Pirma, Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą nekonstatavęs, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81, kuriuo pagal pagrindinio reglamento dešimtą konstatuojamąją dalį siekiama atstatyti C cukraus neišvežimu sutrikdytus santykius, 3 straipsnį mokėtina suma siekiama tų pačių kaip ir muitais tikslų, t. y. vidaus rinkos apsaugos, rinkų stabilizavimo ir aprūpinimo užtikrinimo, ir todėl jie turi būti vienodai vertinami.

47 Antra, iš 1970 m. gruodžio 28 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2645/70 dėl nuostatų, taikomų virškvotiniam cukraus kiekiui (OL L 283, p. 48), trečios konstatuojamosios dalies bei iš jį pakeitusio Reglamento Nr. 2670/81 trečios konstatuojamosios dalies išplaukia, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas nuspendė, jog „labai svarbu", kad neišvežtas virškvotinis cukrus būtų prilygintas iš trečiųjų šalių įvežtam cukrui ir kad šiuo tikslu suma, mokėtina už vidaus rinkoje realizuotą C cukrų, nustatoma atsižvelgiant į cukraus importo mokesčio didžiausią normą, kuri taikoma tais prekybos metais, kai minėtas cukrus buvo pagamintas, ir po to dar šešis mėnesius, ir į fiksuoto dydžio sumą, nustatomą remiantis iš trečiųjų šalių įvežto cukraus realizavimo kaina.

48 Apeliantas iš to daro išvadą, kad priešingai, nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 45 ir 46 punktuose, atsižvelgiant į mokėjimą už iš trečiųjų šalių įvežamą cukrų ne tik nustatomas pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtinos sumos dydis, bet tai taip pat reiškia Bendrijos teisės aktų leidėjo valią neišvežto C cukraus gamintojams taikyti panašias sąlygas kaip ir iš trečiųjų šalių įvežantiems cukrų importuotojams. Vadinasi, tam, kad šios sąlygos būtų panašios, Bendrijos muitų teisės aktai, būtent Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnis, turėtų būti taikomi nustatant šią sumą.

49 Komisija pirmiausia prašo pripažinti antrojo pagrindo nepriimtinumą, nes jame paprasčiausiai atkartojami Pirmosios instancijos teismui jau pateikti argumentai, kuriuos pastarasis atmetė.

50 Subsidiariai Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti šį pagrindą kaip nepagrįstą.

51 Pirma, ji konstatuoja, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 44 ir 45 punktuose nurodė, kokie yra specifiniai pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtinos sumos tikslai. Ši suma iš esmės „pasižymi drausminamuoju pobūdžiu ir ja siekiama užtikrinti draudimo realizuoti C cukrų vidaus rinkoje vykdymą". Todėl Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai konstatavo, kad šis tikslas skiriasi nuo importo mokesčiais ir eksporto grąžinamosiomis išmokomis, numatytų pagal bendrą cukraus rinkos organizavimą, siekiamų tikslų, kuriuos Pirmosios instancijos teismas apibrėžė minėto sprendimo 42 ir 43 punktuose.

52 Antra, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 44, 46 punktuose teisėtai konstatavo, kad pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma dėl savo apskaičiavimo būdo nevirsta muitu.

53 Grįsdamas savo priešingą analizę, apeliantas apsiriboja nurodydamas privalomosios galios neturinčią konstatuojamąją dalį, be to, jis iškreipia jos formuluotę, iš kurios išplaukia, kad nuoroda į importo mokesčius už iš trečiųjų šalių įvežamą cukrų yra tik šios sumos skaičiavimo pagrindas.

Teisingumo Teismo vertinimas

54 Pagal EB 225 straipsnį, Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmąją pastraipą ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punktą apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos skundžiamo sprendimo, kurį prašoma panaikinti, dalys ir teisiniai argumentai, kuriais paremtas

šis prašymas. Šio reikalavimo netenkina apeliacinis skundas, kuriame nepateikiami net argumentai, konkrečiai skirti ginčijamame sprendime padarytai teisės klaidai identifikuoti, bet tik atkartojami arba pažodžiui perkeliami ieškinio pagrindai ir argumentai, kurie jau buvo pateikti Pirmosios instancijos teisme (be kita ko, žr. 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 34 ir 35 punktus bei 2005 m. liepos 7 d. Sprendimo *Le Pen prieš Parlamentą*, C-208/03 P, Rink. p. I-6051, 39 punktą).

55 Tačiau kai apeliantas ginčija Pirmosios instancijos teismo Bendrijos teisės aiškinimą arba jos taikymą, pirmoje instancijoje išnagrinėti teisės klausimai gali būti dar kartą išnagrinėti apeliaciniame procese. Iš tiesų, jeigu apeliantas negalėtų pagrįsti savo apeliacinio skundo ieškinio pagrindais ir argumentais, kuriuos jis buvo pateikęs Pirmosios instancijos teisme, minėtas procesas iš dalies netektų savo prasmės (be kita ko, žr. 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Interporc prieš Komisiją*, C-41/00 P, Rink. p. I-2125, 17 punktą ir minėto sprendimo *Le Pen prieš Parlamentą* 40 punktą).

56 Taigi apeliacinio skundo antruoju pagrindu konkrečiai siekiama užginčyti Reglamento Nr. 1430/79 aiškinimą, kurio laikėsi Pirmosios instancijos teismas, kad atmestų pirmojoje instancijoje pateiktą pirmąjį ieškinio pagrindą. Vadinasi, turi būti nuspręsta, kad šis pagrindas yra priimtinas.

57 Apeliantas iš esmės teigia, kad kadangi Bendrijos teisės aktų leidėjas norėjo numatyti vienodas sąlygas C cukraus gamintojams ir iš trečiųjų šalių įvežantiems cukrų importuotojams, tai reiškia, jog pirmiesiems būtų taikoma tokia pati sistema kaip ir antriesiems, įskaitant ir galimybę atsisakyti išieškoti arba grąžinti mokesčius motyvuojant teisingumo išlyga pagal Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnį.

58 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad bendras cukraus sektoriaus rinkų organizavimas iš esmės yra grindžiamas kainų sistema (numatančia būtent tikslines ar intervencines

kainas), prekybos su trečiosiomis šalimis sistema (numatančia importo mokėjimų iš trečiųjų šalių gavimą) ir kvotų sistema (sudaryta iš gamybos kvotų paskirstymo ir virškvotinio cukraus pardavimo sąlygų nustatymo).

59 Visų šių priemonių galutinis tikslas – stabilizuoti Bendrijos cukraus rinką ir užtikrinti būtinas, su Bendrijos gamintojų darbu ir gyvenimo sąlygomis susijusias garantijas bei visų vartotojų aprūpinimą cukrumi.

60 Vis dėlto jų tiesioginiai tikslai labai skiriasi. Pavyzdžiui, pagal pagrindinio reglamento penktą konstatuojamąją dalį prekybos su trečiosiomis šalimis sistema siekiama, kad cukraus kainų svyravimai pasaulio rinkoje neturėtų poveikio Bendrijos vidaus kainoms.

61 Akivaizdu, kad tai nėra kvotų sistemos tikslas. Šiuo klausimu pabrėžtina, kad, priešingai, nei teigia apeliantas, šis tikslas nėra nurodytas pagrindinio reglamento dešimtoje konstatuojamoje dalyje, kurioje siekiama pateisinti šio reglamento 22 straipsnyje numatytų priemonių reikalingumą.

62 Kaip Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai pažymėjo skundžiamo sprendimo 43 ir 44 punktuose, pagal pagrindinio reglamento penkioliktą konstatuojamąją dalį gamybos kvotos yra priemonė, užtikrinanti, kad gamintojams bus mokama Bendrijos kainomis ir jie turės rinką savo produkcijai realizuoti. Be to, kalbant apie pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtiną sumą, ši nuostata pasižymi drausminamuoju pobūdžiu ir ja siekiama užtikrinti draudimo realizuoti virškvotinį C cukrų vidaus rinkoje vykdymą.

63 Todėl skundžiamo sprendimo 41, 44 punktuose Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai konstatavo, kad importo mokesčiais už iš trečiųjų šalių įvežamą cukrų ir pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį už vidaus rinkoje realizuotą C cukrų mokėtina suma nesiekiama tų pačių tikslų.

64 Antra, nei iš Reglamento Nr. 2645/70 trečios konstatuojamosios dalies, nei iš Reglamento Nr. 2670/81 trečios konstatuojamosios dalies, suformuluotų iš esmės vienodai, neišplaukia, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs, jog iš trečiųjų šalių įvežančio cukrų importuotojo bei vidaus rinkoje realizuojamo C cukraus gamintojo padėtis būtų tokia pati.

65 Iš tikrųjų iš šių konstatuojamųjų dalių bei Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnio aiškiai matyti, kad nuoroda į iš trečiųjų šalių įvežamą cukrų ribojama tame pačiame straipsnyje numatytos sumos apskaičiavimo būdu. Iš esmės ši nuostata nepasiektų savo tiesioginio tikslo užtikrinti draudimo realizuoti C cukrų vidaus rinkoje vykdymą, jei ekonominiu požiūriu būtų naudingiau įgyti C cukrų vidaus rinkoje, nei įvežti cukrų iš trečiųjų šalių. Atvirkščiai, minėtose konstatuojamosiose dalyse ir straipsnyje nėra jokios užuominos apie atitinkamas cukraus importuotojų ir C cukraus gamintojų padėtis.

66 Kalbant apie aplinkybę, kad importo mokestis už iš trečiųjų šalių įvežamą cukrų naudojamas kaip pagrindas pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtinai sumai apskaičiuoti, ji nepateisina jų sulyginimo, nes šis apskaičiavimo būdas pagrindžia siekį užtikrinti šios sumos drausminamąjį pobūdį, kaip tai buvo pabrėžta šio sprendimo ankstesniame punkte.

67 Todėl nei iš pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtinos sumos tikslo, nei iš apskaičiavimo būdo bei šios sumos gavimo tvarkos, kuri numatyta Reglamento Nr. 2645/70 ir Reglamento Nr. 2670/81 trečiose konstatuojamosiose dalyse ir minėtame 3 straipsnyje, neišplaukia, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs C cukraus gamintojus prilyginti iš trečiųjų šalių įvežantiems cukrų importuotojams.

68 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos nuspręsdamas, kad ieškovo prašymas atsisakyti išieškoti iš jo reikalaujamos sumos, pateiktas remiantis Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsniu, buvo nepriimtinas. Todėl antras pagrindas turi būti atmestas.

Dėl trečio pagrindo

Šalių argumentai

69 Pirmoje trečio pagrindo dalyje apeliantas teigia, kad pirmojoje instancijoje nagrinėdamas antrą pagrindą, Pirmosios instancijos teismas nesilaikė ieškiniu apibrėžto dalyko ribų.

70 Jis aiškina šiuo pagrindu pirmojoje instancijoje tik teigęs, kad Komisija, ginčijamame sprendime pripažindama, jog prašymas atsisakyti išieškoti yra nepriimtinas pagal Reglamentą Nr. 1430/79, pažeidė lygybės ir teisingumo principus. Tačiau jis neprašė Pirmosios instancijos teismo nagrinėti, ar Reglamentas Nr. 2670/81 galioja.

71 Tačiau Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 58, 62 punktuose netiesiogiai atliko šio reglamento galiojimo bendrųjų teisės principų atžvilgiu kontrolę. Taip darydamas jis nesilaikė ieškovo dokumentuose apibrėžto dalyko ribų ir pažeidė pagrindinį proceso principą, pagal kurį bylos apimtis yra apibrėžiama ieškinyje.

72 Antroje trečio pagrindo dalyje apeliantas teigia, kad Pirmosios instancijos teismas atsisakė išnagrinėti pirmosios instancijos trečią pagrindą, kuriuo jis teigė, kad padarius prielaidą, jog Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnis netaikomas, Komisija privalo išnagrinėti prašymą atsisakyti išieškoti ne pagal minėtą reglamentą, o pagal teisingumo, lygybės ir teisinio saugumo principus.

73 Kalbant apie pirmą trečio apeliacinio skundo pagrindo dalį, Komisija nurodė, kad iš skundžiamo sprendimo 58, 62 punktų visiškai neišplaukia, jog Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo Reglamento Nr. 2670/81 galiojimą.

74 Kalbant apie antrą to paties pagrindo dalį, Komisija pabrėžia, kad kaltinimai, kuriuos apeliantas kvalifikuoja kaip „antrą“ ir „trečią“ pirmosios instancijos pagrindus, buvo Pirmosios instancijos teismo išnagrinėti kartu skundžiamo sprendimo 57, 62 punktuose kaip pirmosios instancijos antras pagrindas.

Teisingumo Teismo vertinimas

75 Trečias apeliacinio skundo pagrindas paremtas klaidingu skundžiamo sprendimo supratimu.

76 Kalbant apie šio pagrindo antrą dalį, pakanka konstatuoti, kad apelianto kvalifikuojami kaip antras ir trečias pirmosios instancijos pagrindai Pirmosios instancijos teismo buvo laikomi dviem to paties pagrindo, kurį jis laikė antru pirmosios instancijos pagrindu, dalimis, iš kurių pirma buvo nurodyta pirmiausia, o antra subsidiariai, ir Pirmosios instancijos teismas abi šias dalis nagrinėjo kartu skundžiamo sprendimo 56, 63 punktuose.

77 Todėl Pirmosios instancijos teismas atsakė į kaltinimus, kuriuos apeliantas laiko trečiu pirmosios instancijos pagrindu.

78 Kalbant apie pirmą trečio apeliacinio skundo pagrindo dalį, pabrėžtina, kad antro pirmosios instancijos pagrindo subsidiarioje antroje dalyje, kuri trumpai išdėstoma skundžiamo sprendimo 53 punkte, apeliantas nurodė, jog darant prielaidą, kad Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsnis netaikomas, Komisija privalo išnagrinėti prašymą atsisakyti išieškoti ne pagal minėtą reglamentą, o pagal teisingumo, lygybės ir teisinio saugumo principus. Šioje dalyje apeliantas būtent teigė, kad Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnis turėjo būti aiškinamas ir taikomas atsižvelgiant į pagrindinius teisės principus.

79 Tam, kad atsakytų į šį argumentą, Pirmosios instancijos teismas, nusprendęs, jog Reglamentas Nr. 2670/81, išskyrus *force majeure* atvejus, nenumato galimybės atsisakyti išieškoti arba grąžinti jo 3 straipsnyje numatytos sumos, visiškai teisingai išnagrinėjo, ar tokios galimybės nebuvimas nėra ieškovo nurodytų lygybės ir teisinio saugumo principų bei tariamo teisingumo principo pažeidimas.

80 Taip darydamas jis būtent atsakė į ieškovo argumentus, neišeidamas iš ginčo, dėl kurio į jį buvo kreiptasi, dalyko ribų.

81 Vadinasi, trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl ketvirto pagrindo

Šalių argumentai

82 Ketvirtu pagrindu apeliantas subsidiariai teigia, kad, darant prielaidą, jog kiti apeliacinio skundo pagrindai bus atmesti, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą atmesdamas jo pirmą pirmosios instancijos pagrindą, pagrįstą lygybės, teisingumo ir teisinio saugumo principais.

83 Pirma, klaidingas esąs Pirmosios instancijos teismo teiginys skundžiamo sprendimo 60 punkte, jog C cukraus gamintojas ir importo ar eksporto muitais apmokestintas ūkio subjektas nėra tokioje pačioje situacijoje.

84 Iš tikrųjų, viena vertus, iš Reglamento Nr. 2670/81 trečios konstatuojamosios dalies, pagrindinio reglamento 26 straipsnio ir Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnio matyti, kad C cukrus, kurio išvežimas nebuvo įrodytas nustatytais terminais, įgyja iš trečiųjų šalių įvežto produkto statusą. Kita vertus, tiek iš šių šalių įvežtų prekių importo muitai, tiek pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma yra Bendrijos nuosavi ištekliai, atsirandantys dėl importo iš minėtų šalių.

85 Antra, apelianto padėtis yra labai panaši į bendrovės *De Haan Beheer BV* padėtį, nagrinėtą 1999 m. rugsėjo 7 d. Teisingumo Teismo sprendime *De Haan* (C-61/98, Rink. p. I-5003), kuriame Teisingumo Teismas nusprendė, kad įmonė, esanti tokioje situacijoje, kaip antai *De Haan Beheer BV*, gali pasinaudoti Reglamento Nr. 1430/79 13 straipsniu, kad būtų patenkintas jos prašymas atsisakyti išieškoti muitus.

86 Jei Pirmosios instancijos teismas būtų tyręs, ką jis ir turėjo padaryti, ar nevienodas požiūris į, viena vertus, tokią įmonę, kaip antai *De Haan*, ir, kita vertus, apeliantą pažeidžia teisingumą, yra diskriminacinis bei pažeidžia teisinio saugumo principą, jis būtų turėjęs konstatuoti, kad taip ir yra.

87 Trečia, Pirmosios instancijos teismas klaidingai neatsižvelgė į nevienodą požiūrį į apeliantą ir į kitus C cukraus gamintojus. Pastarieji gali pagal pagrindinio reglamento 26 ir 27 straipsnius pasirinkti išvežti C cukrų arba perkelti jį visą arba jo dalį į kitus prekybos metus. Atvirkščiai, dėl Nyderlandų vyriausybės tylėjimo apeliantas negalėjo įgyvendinti šio pasirinkimo, iki jam buvo pranešta apie įvykdytą sukčiavimą.

88 Kalbant apie pastarąjį argumentą, apeliantas nurodo, kad jis jau rėmėsi lygybės principu Pirmosios instancijos teisme. Todėl šis argumentas nėra naujas nepriimtinas pagrindas, o anksčiau nurodytame pagrinde naujai suformuluotas argumentas.

89 Komisija pirmiausia prašo pripažinti ketvirtą pagrindą nepriimtinu.

90 Kalbant apie argumentą dėl nevienodo požiūrio į apeliantą ir kitus C cukraus gamintojus, tai yra naujas kaltinimas, dėl kurio Pirmosios instancijos teismas negalėjo pareikšti nuomonės, ir todėl jis yra nepriimtinas pagal kartu skaitomas Teisingumo Teismo procedūros reglamento 118 straipsnio ir 42 straipsnio 2 dalies nuostatas.

91 Be to, ketvirtas pagrindas tik atkartoja tuos pačius argumentus, išdėstytus pirmojoje instancijoje, ir todėl netenkina iš Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos bei Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punkto išplaukiančio reikalavimo motyvuoti.

92 Subsidiariai Komisija prašo atmesti pagrindą kaip nepagrįstą.

93 Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai nusprendė atitinkamai skundžiamo sprendimo 44–46 ir 60 bei 61 punktuose, kad, viena vertus, neišvežtas C cukrus ir iš trečiųjų šalių įvežtas cukrus ir, kita vertus, C cukraus gamintojas bei importo ar eksporto muitais apmokestintas ūkio subjektas pagal Bendrijos teisę požiūrio į juos atžvilgiu nėra panašūs. Todėl jis anksčiau nenagrinėjo apelianto argumento, pagrįsto minėtu sprendimu *De Haan*.

94 Apelianto nurodyti argumentai negali įrodyti, kad Pirmosios instancijos teismas, manydamas, jog lygybės ir teisinio saugumo principai bei tariamas teisingumo principas neprieštarauja tam, kad Komisija pripažintų nepriimtinu prašymą atsisakyti išieškoti muitus, pažeidė Bendrijos teisę.

Teisingumo Teismo vertinimas

— Dėl priimtinumo

95 Ketvirtas pagrindas turi būti pripažintas nepriimtinu tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas kaltinamas pažeidęs lygybės principą neatkreipęs dėmesio į nevienodą požiūrį į apeliantą ir kitus C cukraus gamintojus.

96 Iš tikrųjų pagal nusistovėjusią teismo praktiką leidimas šaliai Teisingumo Teisme pirmą kartą nurodyti teisinį pagrindą, kuris nebuvo nurodytas Pirmosios instancijos teisme, reikštų suteikti jai leidimą pateikti Teisingumo Teismui, kurio kompetencija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnę bylą, nei nagrinėjo Pirmosios instancijos teismas. Apeliaciniame procese Teisingumo Teismo kompetencija apsiriboja pirmojoje instancijoje išnagrinėtų teisinių pagrindų teisiniu vertinimu (be kita ko, žr. 2004 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Ramondín ir kt. prieš Komisiją*, C-186/02 P ir C-188/02 P, Rink. p. I-10653, 60 punktą).

97 Tačiau, nors apeliantas pirmoje instancijoje nurodė, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia lygybės principą, jis ginčijo tik nevienodą požiūrį į jį ir į cukraus importuotojus iš trečiųjų šalių, kurių padėtis, jo teigimu, buvo tokia pat kaip ir jo.

98 Todėl Pirmosios instancijos teismas neturėjo tirti, ar galimybės patenkinti prašymą atsisakyti išieškoti ar grąžinti iš ieškovo reikalaujamą sumą nebuvimas yra diskriminacija kitų C cukraus gamintojų atžvilgiu.

99 Be to, ketvirtas apeliacinio skundo pagrindas, kuriuo iš esmės siekiama užginčyti lygybės principo aiškinimą, Pirmosios instancijos teismo pateiktą atmetant pirmosios instancijos antrą pagrindą, turi būti pripažintas nepriimtinu dėl šio sprendimo 54 ir 55 punktuose išdėstytų motyvų.

— Dėl pagrįstumo

100 Pirma, Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos, skundžiamo sprendimo 60 punkte konstatuodamas, kad C cukraus gamintojo ir privalančio mokėti importo ar eksporto mokesčius ūkio subjekto situacijos nėra panašios.

101 Apelianto argumentas, susijęs su Reglamento Nr. 2670/81 trečia konstatuojamąja dalimi ir 3 straipsniu, jau buvo atmestas išnagrinėjus apeliacinio skundo antrą pagrindą. Kalbant apie pagrindinio reglamento 26 straipsnį, iš jo formuluotės negalima daryti jokios išvados apie Bendrijos teisės aktų leidėjo valią prilyginti C cukraus gamintoją cukraus importuotojui, nes šis straipsnis tik įtvirtina draudimą realizuoti C cukrų vidaus rinkoje.

102 Argumentas dėl to, kad tiek importo muitai, tiek pagal Reglamento Nr. 2670/81 3 straipsnį mokėtina suma yra dalis Bendrijos nuosavų išteklių, negali įrodyti, jog iš trečiųjų šalių įvežančių cukrų importuotojų ir C cukraus gamintojų situacijos yra panašios. Iš tikrųjų, Bendrijos nuosavus išteklius sudaro labai įvairaus pobūdžio įplaukos, kurioms taip pat taikomas skirtingas reglamentavimas (žr., pavyzdžiui, pridėtinės vertės mokesčio įplaukas).

103 Antra, kadangi Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad bet kuriuo atveju C cukraus gamintojo, pavyzdžiui, apelianto, ir privalančio mokėti importo ar eksporto mokesčius ūkio subjekto, pavyzdžiui, *De Haan Beheer BV*, aptarto minėtame sprendime *De Haan*, situacijos nėra panašios, jis teisės požiūriu pakankamai motyvavo su šiuo sprendimu susijusio apelianto argumento atmetimą.

104 Vadinasi, apeliacinio skundo ketvirtas pagrindas turi būti atmestas kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

105 Kadangi visų pagrindų atžvilgiu apeliantas pralaimėjo bylą, apeliacinis skundas turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

106 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apelianto ir pastarasis pralaimėjo bylą, jis turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš Koninklijke Coöperatie Cosun UA bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.